

ΛΕΝΑ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

Ανήμερο

ΙΚΑΡΟΣ

АННМЕРО

© Λένα Καλλέργη και Εκδόσεις Ίκαρος, 2023
ISBN 978-960-572-546-4

ΛΕΝΑ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

Ανήμερο

ΙΚΑΡΟΣ

Για να περάσει

Όταν στις εθνικές οδούς
στα τούνελ που κρατούν χιλιόμετρα
βλέπω τα άγνωστα αυτοκίνητα
δίπλα μου να περνούν ξυστά

όταν φοβάμαι που οδηγώ μόνη
που δεν ξέρω γιατί πηγαίνω
ούτε αν κανείς με περιμένει

σκέφτομαι τα βαθιά βουνά
τα ζώα που εκεί μου κρύβονται
τ' αρχαία δέντρα που σηκώνουν σύννεφα πουλιών
τον παγωμένο ποταμό Βοϊδομάτη

τα ηφαίστεια που άλλαξαν το σχήμα των νησιών
τ' αγριεμένα νερά στους τυφώνες
ένα γεράκι από ψηλά στην Άνδρο να караδοκεί
και τη σελήνη ν' ανεβαίνει απ' το μπαλκόνι μου

και λέω πως μια μικρή, μικρή γυναίκα
μια τόση δα κουκκίδα μες στα θαύματα
δεν γίνεται να μην μπορεί να πάει
από εδώ μέχρι εκεί.

Μαύρα που χάνονται

Γριές γυναίκες στα χωριά
στα νησιά
με τα μαύρα μαντίλια τους
με τις ποδιές ξεθωριασμένες
με τα παλιά παπούτσια τους, μικρά, στις ανηφόρες,
αιλουροειδή στη ζούγκλα των στενών
και στα λημέρια της εξώπορτας

σπάνια τις βλέπω πια

χάνονται όπως οι μαύροι πάνθηρες
που χρόνια δεν συνάντησε κανείς
και γκριζαρε η σκιά τους στα φυλλώματα.

Εκείνες ίσως να φανούν ξανά
από μόδα ή νοσταλγία
μια εγγονή θα φορέσει ένα σάλι
κάποια φωτογραφία θ' αντιγραφεί

τον πάνθηρα όμως
ποια θα μιμηθεί;

Μια εκδοχή με φλόγα

Ποιος είπε ότι η ελπίδα είναι πουλί
ταπεινό και μικρόσωμο
ότι φωλιάζει στις καρδιές και τραγουδά γλυκά
χωρίς να ζητήσει τροφή;

Η ελπίδα είναι δράκος με ανάσα φωτιάς
βρυχάται για παρόν, πεινάει για σάρκα.
Με φιδίσια ουρά καταστρέφει
τις στέγες των σπιτιών.

Τους νεαρούς σαγηνεύει, τους ονειροπόλους
με την πράσινη φλόγα στα μάτια της.
Με τ' άγρια νύχια της φρουρεί
την αθωότητα.

Δεν εκπαιδεύτηκε ποτέ στους τρόπους των ανθρώπων.
Δεν την τρομάζουν οι ήρωες.
Επιβιώνει σε σκληρά περιβάλλοντα
στα παλιά παραμύθια.

Κοιμάται στις βαθιές σπηλιές των πιο οικείων βουνών
κι όταν ξυπνήσει είναι φλεγόμενη απειλή
για την πραγματικότητα.

Αμφιθυμία

Απ' το ίδιο μέτωπο
δύο κέρατα φυτρώνουν
και διακλαδίζονται στο ένα και στο άλλο
όπως οι γνώμες μου
η αμφίνοιά μου καθώς τρώω χορτάρι
και πίνω στο ρυάκι νερό·
μα το νερό δεν είναι όπως παλιά

και τρέχω, σταματώ
παλεύω με τ' αρσενικά
με τα όπλα μου τα κλαδωτά, τα ελικοειδή, τα χνουδωτά
τη δύναμη του ενός μυαλού που είναι πολλά μυαλά

και τρέχω πανικόβλητη, με κυνηγούν σκυλιά
τα ίδια μου τα κέρατα με πρόδωσαν
για εκείνα με σκοτώνουν
ενώ ακόμα ψάχνω τι δρόμο να διαλέξω
κι αναρωτιέμαι αν όποιος δει το έγκλημα από μακριά
θ' αποφασίσει.